

عنوان مقاله:

قانون حاکم بر ادله اثبات دعوا در حقوق بین الملل خصوصی (مطالعه تطبیقی در حقوق ایران و انگلیس)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 24، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سهیلا دیبافر - PhD Student in Private Law, Islamic Azad University, North Tehran Branch, Tehran, Iran

مرتضی شهبازی نیا - Associate Professor of private law, faculty of law, University of Tarbiat Modares, Tehran, Iran

فریدون نهرینی - Associate Professor, Faculty of Law and Political Science, University of Tehran, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

در عرصه حقوق بینالملل خصوصی یکی از مسائل مهمی که در امر دادرسی بروز میکند، تعیین قانون حاکم بر ادله اثبات دعواست. شاید در بادی امر این گونه به نظر برسد که موضوعات مربوط به ادله اثبات با حوزه حقوق شکلی ارتباط تنگاتنگی داشته و در نتیجه مطابق قاعده حل تعارض مذکور در ماده ۹۷۱ قانون مدنی که متأثر از اصل استقلال و حاکمیت ملی کشورهاست، منحصر تحت حاکمیت قانون شکلی مقر دادگاه قرار دارد. ولی، قواعد مربوط به ادله اثبات دعوا واجد ماهیت دوگانه (اعم از شکلی و ماهوی) بوده و از ویژگی امری و تخییری برخوردارند. در نتیجه، قانون حاکم بر آنها متفاوت خواهد بود. چگونگی تعیین قانون حاکم بر مسائل مربوط به امر اثبات دعاوی بینالمللی مورد توجه این مقاله است. دادگاههای دادگستری میباید در توصیف ماهیت قواعد ادله اثبات دعوا توجه کنند که آیا اعمال قاعدهای از امر اثباتی بر تصمیم ماهوی آنها اثر میگذارد یا در تنظیم و اداره تشریفات اثبات دعوا؟ چنانچه قاعدهی مزبور ماهوی توصیف شود، تابع قانون خارجی حاکم بر موضوع دعواست؛ مگر آن که موضوع دعوا با نظم عمومی مقر دادگاه مرتبط باشد. در این صورت، قانون مقر دادگاه بر اعمال قانون خارجی ترجیح دارد. اصل آزادی ارادهی طرفین تا حدودی در تعیین قانون حاکم بر قواعد ماهوی ادلهی اثبات دعوا موثر است.

کلمات کلیدی:

formal rules, substantive rules, public order, description of evidence, court seat, will of the parties

قواعد شکلی، قواعد ماهوی، نظم عمومی، توصیف ادله، مقر دادگاه، اراده طرفین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1924408>

